Międzynarodowa konferencja naukowa „Dążenie do doskonałości w edukacji wyższej"

Termin:
sobota, 16 listopada 2019 r.

Godziny:
9.45-17.05

Miejsce:
Wyższa Szkoła Zarządzania i Bankowości w Poznaniu
Ul. Robocza 4
61-538 Poznań

Sergiusz Sajna
Oslo, Norwegia

Ilość a jakość.

Struktura sektora norweskich uczelni wyższych a jakość kształcenia i badań naukowych.

Isaac Asimov, amerykański profesor biochemii pochodzenia rosyjskiego, który popularność zdobył jako autor powieści science-fiction, powiedział, że edukacja nie jest czymś, co się kiedyś kończy. Wiedza teoretyczna to jeszcze nie kompetencja, zatem studia to zaledwie początek drogi do uzyskania tytułu naukowego czy reputacji eksperta praktyki gospodarczej. Studia uczą między innymi stawiania pytań i poszukiwania wiarygodnych odpowiedzi. Miarą jakości kształcenia w Norwegii są osiągnięcia naukowe jej obywateli. Wśród laureatów Nagrody Banku Szwecji im. Alfreda Nobla w dziedzinie ekonomii jest dwóch przedstawicieli tego państwa: Trygve Haavelmo (1989) oraz Finn E. Kydland (2004).

Mimo sukcesów sektora edukacyjnego, Norwegowie dostrzegają konieczność monitorowania jakości kształcenia, co pozwala identyfikować problemy oraz podejmować próby ich rozwiązania.

Zmienność otoczenia w wymiarze globalnym, ogólnokrajowym i lokalnym wymaga odpowiednich działań dostosowawczych. Norweskie Ministerstwo Edukacji i Badań dostrzegło potrzebę zmian strukturalnych w sektorze uniwersytetów i szkół wyższych. Skorygowana struktura uczelni wyższych ma się przyczynić do wzrostu jakości edukacji i badań naukowych.

Wzrost tej jakości jest warunkiem koniecznym dostosowania społeczeństwa do zmienności otoczenia.

Zwraca się uwagę na równomierny dostęp do kształcenia na poziomie wyższym we wszystkich regionach kraju. Ma ono odpowiadać rynkowemu zapotrzebowaniu na specjalistów, których merytoryczne przygotowanie do świadczonej w przyszłości pracy wymaga optymalizacji.

Wysoki stopień rozproszenia środowisk naukowych oraz zbyt głęboko idąca specjalizacja doprowadziły do powstania kierunków, na których trudno zapewnić odpowiednią ilość studentów oraz do powstania zbyt wielu placówek oferujących ten sam rodzaj wykształcenia. Zaobserwowano także niski udział norweskich ośrodków w międzynarodowych projektach badawczych.

Odpowiedzią na powstałe problemy ma być zmniejszenie ilości uczelni poprzez łączenie ośrodków z podobną ofertą edukacyjną i badawczą. Zaostrzono także kryteria tworzenia programów studiów magisterskich i doktoranckich. System finansowania przedsięwzięć naukowo-edukacyjnych ma zostać uzależniony w większym stopniu od wymiernych rezultatów. Zwrócono także uwagę na przywództwo, które wsparte zwiększonym stopniem informatyzacji, ma zapewnić wzrost efektywności funkcjonowania uczelni.